Не бачити мені вже більш обнови,
Не пережить весни і серця бур —
Бо туго, грізно затиснувся мур
Довкола серця, й серце тоне в крові.
Ненавиджу, ненавиджу з любови
І світ, і світло, й літепло, мов щур.
Останній вже чіпився серця дур,
Немає глузду в серця мого мові.
Сказать тобі ж я мусив це умить,
Щоб ти не мріяла знайти чуття,
Його краплину, чисту, як блакить,
І щоб не снила любо, як дитя,
Любов свою подать мені з казками…
Втікай із нею, хай цвіте квітками!